



REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U ZLATARU
STALNA SLUŽBA U KRAPINI
Trg dr. Mirka Dražena Grmeka 1

Poslovni broj: P- 75/2025-71.

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Zlataru, Stalna služba u Krapini, po sutkinji Jasmini Božić, u pravnoj stvari tužiteljice Marine Romić, OIB: 82391326593, Zagreb, Bolnička cesta 36, koju zastupa punomoćnica Mirjana Helebrant, odvjetnica u Zagrebu, protiv tuženika Zagrebačke banke d.d., OIB: 92963223473, Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, zastupane po punomoćniku Kruni Kneževiću, odvjetniku u OD Metelko, Knežević & partneri d.o.o. u Zagrebu, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon zaključene glavne rasprave, održane 27. svibnja 2026. u prisutnosti punomoćnice tužitelja Nine Jakabfi, odvjetnice u Zagrebu i punomoćnika tuženika Marka Metelka, odvjetnika u OD Metelko, Knežević & Partneri d.o.o. iz Zagreba, 18. lipnja 2026., donio je, objavio je,

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je djelomično ništetna odredba čl.1. Ugovora o kreditu, koji je sklopljen dana 26.10.2005 između prednice tužiteljice, Ljiljane Venier, iz Zagreba, Buconjićeva 37, OIB:98170531769 kao korisnika kredita i tuženika Zagrebačka banka d.d., Trg bana Josipa Jelačića 10, Zagreb, OIB: 92963223473. kao kreditora, koji je dana 26.10.2005. godine potvrđen po javnom bilježniku Stjepan Šaškor pod posl.br: OU-1227/05, u dijelu u kojem je ugovorena valuta, uz koju je vezana glavnica, švicarski franak.

II. Utvrđuje se da je djelomično ništetna odredba čl.1. Ugovora o kreditu, koji je sklopljen dana 26.10.2005 između prednice tužiteljice, Ljiljane Venier, iz Zagreba, Buconjićeva 37, OIB:98170531769 kao korisnika kredita i tuženika Zagrebačka banka d.d., Trg bana Josipa Jelačića 10, Zagreb, OIB: 92963223473. kao kreditora,, koji je dana 26.10.2005. godine potvrđen po javnom bilježniku Stjepan Šaškor pod posl.br: OU-1227/05, u dijelu u kojem je ugovoreno: „... uz valutnu klauzulu“

III. Utvrđuje se da je djelomično ništetna odredba čl.2. Ugovora o kreditu, koji je sklopljen dana 26.10.2005 između prednice tužiteljice, Ljiljane Venier, iz Zagreba, Buconjićeva 37, OIB:98170531769 kao korisnika kredita i tuženika Zagrebačka banka d.d., Trg bana Josipa Jelačića 10, Zagreb, OIB: 92963223473. kao kreditora,, koji je dana 26.10.2005. godine potvrđen po javnom bilježniku Stjepan Šaškor pod posl.br:

OU-1227/05, u dijelu u kojem je ugovoreno da je korisnik kredita dužan kreditoru platiti u anuitetima, iznos kredita, izražen u CHF, a u kunskoj protuvrijednosti na dan plaćanja, obračunato po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan plaćanja.

IV. Utvrđuje se da je djelomično ništetna odredba čl.7. Ugovora o kreditu, koji je sklopljen dana 26.10.2005 između prednice tužiteljice, Ljiljane Venier, iz Zagreba, Buconjićeva 37, OIB:98170531769 kao korisnika kredita i tuženika Zagrebačka banka d.d., Trg bana Josipa Jelačića 10, Zagreb, OIB: 92963223473. kao kreditora,, koji je dana 26.10.2005. godine potvrđen po javnom bilježniku Stjepan Šaskor pod posl.br: OU-1227/05, u dijelu u kojem je ugovoreno da se kredit otplaćuje u mjesečnim anuitetima u kunskoj protuvrijednosti CHF obračunatoj po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke važeće na dan plaćanja.

V. Nalaže se tuženiku Zagrebačka banka d.d., Trg bana Josipa Jelačića 10, Zagreb, OIB: 92963223473 isplatiti tužiteljici, Marini Romić, Bolnička Cesta 36, Zagreb, OIB: 82391326593 iznos od 2.947,70 EUR, a koji se novčani iznos zbog ništetnosti odredbi o valuti otplate anuiteta za koju je vezana glavnica švicarski franak ima vratiti tužiteljima zajedno sa zakonskom zateznom kamatom po stopi koja se određuje za razdoblje do 31.12.2022. godine određuje po prosječnoj kamatnoj stopi na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunatoj za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za tri postotna poena, od 01.01.2023. do 29.12.2023. godine po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30.12.2023. godine do isplate, po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, dok je referentna stopa kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, tekućom od 16.2.2016. pa do isplate.

VI. Nalaže se tuženiku Zagrebačka banka d.d., Trg bana Josipa Jelačića 10, Zagreb, OIB: 92963223473 isplatiti tužiteljici, Marini Romić, Bolnička Cesta 36, Zagreb, OIB: 82391326593 iznos od 49,07 EUR, na ime zatezne kamate na više plaćene razlike anuiteta s osnove promjene tečaja obračunate do konverzije, zajedno sa zakonskom zateznom kamatom po stopi koja se određuje za razdoblje do 31.12.2022. godine određuje po prosječnoj kamatnoj stopi na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunatoj za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za tri postotna poena, od 01.01.2023. do 29.12.2023. godine po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30.12.2023. godine do isplate, po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi

na dan 1. srpnja te godine, dok je referentna stopa kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, tekućom od 16.2.2016. pa do isplate.

VII. Nalaže se tuženiku Zagrebačka banka d.d., Trg bana Josipa Jelačića 10, Zagreb, OIB: 92963223473 isplatiti tužiteljici, Marini Romić, Bolnička Cesta 36, Zagreb, OIB: 82391326593 iznos od 1.493,37 EUR na ime razlike preostale glavnice po konverziji, zajedno sa zakonskom zateznom kamatom po stopi koja se određuje za razdoblje do 31.12.2022. godine određuje po prosječnoj kamatnoj stopi na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunatoj za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za tri postotna poena, od 01.01.2023. do 29.12.2023. godine po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30.12.2023. godine do isplate, po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, dok je referentna stopa kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, tekućom od 16.2.2016. godine pa do isplate.

VIII. Nalaže se tuženiku Zagrebačka banka d.d., Trg bana Josipa Jelačića 10, Zagreb, naknaditi tužiteljici Marini Romić, Bolnička Cesta 36, Zagreb, parnični trošak u iznosu od 2.475,00 €, zajedno sa zakonskom zateznom kamatom po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, dok je referentna stopa kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, tekućom od 18. lipnja 2026., do isplate.

IX. Odbija se tužiteljica s dijelom tužbenog zahtjeva u iznosu od 874,89 €, kao neosnovanim.

r i j e š i o j e

X. Dopušta se preinaka tužbe kao u podnescima od 28. listopada 2025. i 27. travnja 2026.

Obrazloženje

1. Tužiteljica u tužbi tvrdi da je dana 26.10.2005. godine Ljiljana Venier, iz Zagreba, Buconjićeva 37, majka tužiteljice, je kao korisnik kredita sklopila sa tuženikom kao kreditorom Ugovor o namjenskom kreditu broj: 3205570460, temeljem kojega je tuženik odobrio i stavio na raspolaganje korisnici kredit u kunskoj protuvrijednosti od 31.200,00 CHF obračunato prema srednjem tečaju Hrvatske narodne banke koji Ugovor je dana 26.10.2005. godine potvrđen po javnom bilježniku Stjepan Šaškor pod posl.br: OU-1227/05. Člankom 1. Ugovora o kreditu određeno je da se Korisnik kredita obvezuje iznos kredita vratiti, uz valutnu klauzulu, s pripadajućim kamatama u vrijeme i na način utvrđen ovim Ugovorom, u čl. 2. određeno je da je korisnik kredita dužan kreditoru platiti u anuitetima iznos od 31.200,00 CHF, sve u kunskoj protuvrijednosti na dan plaćanja, obračunato po srednjem tečaju HNB na dan plaćanja, a u čl. 7. Ugovora određeno je da korisnik kredita otplaćuje kredit u mjesečnim anuitetima u kunskoj protuvrijednosti 215,88 CHF obračunatoj po srednjem tečaju HNB važećem za CHF na dan plaćanja. Dana 11.02.2016. godine Ljiljana Venier i tuženik zaključili su Dodatak ugovoru o kreditu temeljem Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN 102/2015) Konverzija kredita u kredit uz valutnu klauzulu u EUR. Dana 30. kolovoza 2021. korisnica kredita Ljiljana Venier je preminula, a u ostavinskom postupku utvrđeni su kao njezini zakonski nasljednici I nasljednog reda, suprug Pavle Venier i kćer Marina Romić koji su se prihvatili nasljedstva na temelju Zakona. Ugovorom o kreditu u čl. 1. ugovorena je valutna klauzula kojom je glavnica vezana uz švicarski franak, a u čl.2. i u čl.7. ugovoreno je da se kredit otplaćuje u mjesečnim anuitetima u kunskoj protuvrijednosti CHF obračunatoj po srednjem tečaju Hrvatske narodne Banke važećem za CHF na dan plaćanja. Dakle, Ugovorom o kreditu ugovoreno je da se glavnica kredita veže za valutu švicarski franak, a o kojim se odredbama nije pojedinačno pregovaralo, niti je tuženik kao trgovac informirao korisnicu kredita Ljiljanu Venier o općem riziku vezanom uz valutnu klauzulu, a niti su u ugovoru o kreditu sadržane informacije o ugovorenoj valutnoj klauzuli bitne za donošenje informirane odluke, stoga prednica tužitelja nije bila u razumnoj mjeri obaviještena o činjenicama važnim za razumijevanje navedene ugovorne odredbe. Budući da je tuženik kao trgovac raspolagao informacijama o rizicima vezanja obveze uz švicarski franak, te je raspolagao stručnim znanjima na temelju kojih je imao saznanja o utjecaju vezanja obveze uz valutu u CHF, te je sa visokim stupnjem sigurnosti mogao predvidjeti buduće kretanje valute CHF, to je sukladno odredbama Zakona o zaštiti potrošača, bio dužan korisnicu kredita, koja kao potrošač nije imala potrebna stručna znanja ni mogućnosti da uvidi sve potencijalne rizike takvog ugovaranja, pismeno pruži sve potrebne informacije, objašnjenja i obrazloži potencijalne rizike takvog ugovaranja, sve kako bi ista mogla donijeti valjanu informiranu odluku. Upravo suprotno, tuženik je kredit sa valutnom klauzulom u CHF prezentirao kao najpovoljniju opciju za prednicu tužitelja, pri čemu je postupio suprotno načelu savjesnosti i poštenja, načelu jednake vrijednosti činidaba te suprotno zabrani zloupotrebe prava. Navedeno je prouzročilo znatnu neravnotežu u pravima i obvezama stranaka, na štetu prednice tužitelja kao potrošača i to protivno načelu savjesnosti i poštenja jer je banka znala za taj rizik, ali ga je prešutila usprkos svijesti da je prednici tužitelja kao potrošaču takva odredba nerazumljiva. Stoga prednica tužitelja u trenutku sklapanja ugovora nije razumijela rizik ugovaranja valutne klauzule, a s obzirom na nedostatak informacija, nije niti bila svjesna da ne razumije navedenu odredbu.

Slijedom svega navedenog, prednici tužitelja kao potrošaču prilikom sklapanja Ugovor o kreditu nisu bili transparentno izloženi rizici, konkretna djelovanja i mogući učinak tih i svih 2 drugih faktora koji utječu na kreditnu zaduženost, niti su mu predloženi točni i razumljivi kriteriji na temelju kojih je mogao procijeniti rizike koje sklapanjem takvog ugovora preuzima i znati ukupne ekonomske posljedice koje bi za njega mogle proizaći. Prema odredbi članka 81. stavak 1. ZZP-a iz 2003. ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Tužitelji ukazuju na pravomoćnu Presudu Trgovačkog suda u Zagrebu posl.broj: P-1401/2012 od 04. srpnja 2013. godine, djelomično potvrđenu presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske PŽ-7129/13 od 13. lipnja 2014. godine i djelomično potvrđenu presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske PŽ-6632/2017 od 14. lipnja 2018., kojima je povodom tužbe za zaštitu kolektivnih interesa utvrđeno da je ovdje tuženik u razdoblju 01.04.2004. do 31.12.2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju-ugovorima o kreditima, na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora kao trgovac nije potrošače u cijelosti informirala o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, pa je time postupio suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ br. 96/03) u razdoblju od 01.01.2004. godine do 06.08.2007. godine i to člancima 81., 82. i 90., a od 07.08.2007. godine do 31.12.2008. godine, protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ br. 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09, 133/09) i to člancima 96. i 97. Zakona o zaštiti potrošača te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima. Stoga tužitelji potražuju povrat iznosa od 2.686,39 EUR / 20.240,59 kn, a koji je iznos tuženik primjenom nepoštenih i ništetnih odredaba stekao bez osnove a isti predstavlja preplatu cijene kredita s osnove promjena tečaja valute švicarskog franka. Nadalje, Dodatkom ugovoru o kreditu od 11.2.2016. prednica tužitelja je konvertirala Ugovor o kreditu u valutu Euro. Međutim, uslijed primjene valutne klauzule, prednica tužitelja je otplatila znatno manji dio glavnice nego što bi otplatila uz primjenu fiksnog tečaja, te razlika neotplaćene glavnice na dan konverzije i glavnice koja bi bila otplaćena uz primjenu fiksnog tečaja na dan konverzije kredita iznosila je 1.082,51 EUR / 8.156,20 kn . Stoga tuženik otpisom prilikom konverzije nije obuhvatio cjelokupnu razliku neotplaćene glavnice na dan sklapanja dodatka ugovoru i glavnice koja bi bila otplaćena uz primjenu fiksnog tečaja zbog čega je bez osnove stekao daljnji iznos od 1.082,51 EUR / 8.156,20 kn pa je stoga taj iznos dužan vratiti tužiteljima. Tužitelji ističu kako činjenica da je prednica tužitelja sklopila Dodatak ugovoru ni na koji način ne znači da se time odrekala svojih prava i potraživanja temeljem utvrđenja ništetnosti odredaba osnovnog Ugovora o kreditu do dana izvršene konverzije, a takvo je stajalište zauzeo i Vrhovni sud Republike Hrvatske presudom broj: Rev 2868/2018 od 12.02.2019. godine. Slijedom svega navedenog, tužitelji predlaže da sud nakon provedenog dokaznog postupka donese presudu kojom prihvća tužbeni zahtjev tužiteljice.

2. U odgovoru na tužbu tuženik navodi da je sa tužiteljem sklopio Ugovor o namjenskom kreditu 3205570460 od 26. listopada 2005. kojim je tužitelju stavljen na raspolaganje kredit u iznosu kunske protuvrijednosti CHF 31.200,00 (dalje u tekstu: Ugovor o kreditu). Tužitelj u tužbi postavlja deklaratorni tužbeni zahtjev na utvrđenje ništetnosti odredbi Ugovora o kreditu u dijelu koji se odnosi na valutnu klauzulu te postavlja kondemnatorni tužbeni zahtjev za isplatu iznosa od 2.686,39 € zajedno sa zakonskim zateznim kamatama na ime tečajnih razlike i iznosa od 1.082,51 € zajedno sa zakonskim zateznim kamatama na ime razlike u glavnici CHF i EUR. U rješenju o nasljeđivanju posl.br. O-7462/2021 od 8. ožujka 2022. godine dostavljenom uz tužbu, a na kojem tužitelji temelje svoju aktivnu legitimaciju, nije naznačeno da ostavinu pokojne Ljiljane Venier čine prava i obveze koje proizlaze iz Ugovora o kreditu. Budući da navedena prava i obveze iz Ugovora o kreditu nisu navedena kao ostavina iza pokojne, tužitelji nisu u mogućnosti naslijediti navedena prava i obveze. S obzirom na navedeno tuženik prvenstveno ističe prigovor nedostatka aktivne legitimacije u odnosu na tužitelje i predlaže da naslovni sud bez daljnjeg raspravljanja odbije tužbene zahtjeve. Podredno, ukoliko naslovni sud nastavi postupati odnosno dalje raspravljati po predmetnoj tužbi tužitelja, tuženik ističe kako tužiteljima osporava i solidarnost na strani tužitelja. b) Iako tuženik smatra da su ispunjenje pretpostavke za odbačaj predmetne tužbe, opreza radi tuženik u nastavku daje detaljni odgovor na tužbu, te ističe da osporava tužbu i postavljene tužbene zahtjeve u cijelosti. Tuženik ističe kako tužitelji nisu dokazali da je prednik tužitelja bio potrošač niti da se sredstvima kredita koristio isključivo za potrošačke svrhe. Istovremeno, zakon ne predviđa da bi se takva svrha trebala presumirati pa je stoga na tužitelju teret dokaza u smislu odredbe članka 4. Zakona o zaštiti potrošača (NN 19/2022, dalje: ZPP) koji izričito propisuje, da je potrošač fizička osoba koja sklapa pravni posao i djeluje na tržištu izvan svoje trgovačke, poslovne, obrtničke ili profesionalne djelatnosti. Tužitelji činjenice i dokaze koje bi potkrijepile potrošačku svrhu ugovora, nisu predložili tijekom postupka. Svojstvo potrošača je osnovna pretpostavka za pozivanje na načelna utvrđenja iz kolektivne parnice i na tužiteljima je teret dokaza da je njihov prednik bio potrošač. Ako se tužitelji pozivaju na primjenu odredbe članka 502. c ZPP-a, odnosno na primjenu utvrđenja iz kolektivne parnice, upravo je na njima kao tužiteljima teret dokaza i obveza dokazati da se ta utvrđenja na njega doista mogu i trebaju primijeniti. Također, uvažavajući tumačenje Zakona o zaštiti potrošača, za ocjenu je li fizička osoba potrošač nužno je ocijeniti sve okolnosti svakog konkretnog pravnog odnosa, pri čemu poglavito uvažavati temeljna načela ZOO-a, načelo savjesnosti i poštenja, a sve u cilju sprječavanja mogućih zlouporaba u namjenskom trošenju sredstava. Slijedom navedenog, tuženik ističe da su u ovom postupku tužitelji dužni dokazati status prednika tužitelja kao potrošača te predložiti dokaze na kojima temelji taj status potrošača. Tuženik nadalje ističe prigovor zastare iz razloga što je eventualno potraživanje tužitelja po Ugovoru o kreditu u zastari. Na zahtjev tužitelja za isplatu ima se primijeniti trogodišnji zastarni rok imajući u vidu plaćanja koja je prednik tužitelja vršio po uvećanim anuitetima i to sve u smislu odredbe čl. 126. ZPP-a u svezi odredbe čl. 230. ZOO-a. Odredbom čl. 126. ZPP-a propisano je da odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača iz članka 114. stavka 1. ovoga Zakona u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača iz članka 114. stavka 1. ovoga Zakona obvezuje ostale sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika. Dakle, zakonodavac je tu jasno predvidio da se u postupcima koje potrošači osobno pokrenu radi o postupcima o naknadi štete, pa se u tom smislu ima primijeniti trogodišnji zastarni rok

propisan odredbama ZOO-a. Slijedom navedenog, cijeneći okolnost da je predmetna tužba podnesena dana 13.06.2023. godine, to tuženik ističe kako je prošlo više od tri godine od plaćanja koja je prednik tužitelja vršio, pa se stoga ima smatrati kako je cjelokupno potraživanje tužitelja u zastari. Ujedno se ističe, da čak i kada bi se imali primijeniti dulji zakonski rokovi zastare (pet godina) da bi za sva potraživanja tužitelja dospjela prije 13.06.2018. godine nastupila zastara. Odlučna činjenica koju sud treba uzeti u obzir u ovom predmetu jest da su prednik tužitelja i tuženik dana 11.02.2016. godine sklopili Sporazum o konverziji (dalje u tekstu: Dodatak) kojim je izvršena konverzija osnovnog kredita iz CHF u EUR sukladno odredbama Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN 102/15 – dalje u tekstu: ZIDZPK/15). Tim Dodatkom su parnične stranke izmijenile osnovni Ugovor o kreditu na način da je kredit prednika tužitelja koji je bio denominiran u kunama s valutnom klauzulom u CHF konvertiran u kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR odnosno položaj prednika tužitelja je izjednačen s položajem u kojem bi bio da je koristio kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR. Dakle, Dodatkom je promijenjena ugovorena valutna klauzula i ugovorna kamatna stopa iz osnovnog ugovora čime je prednik tužitelja prihvatio i promjenjivu kamatnu stopu (određeno strukturiranu), a koja kamatna stopa se primjenjivala na kredite iste vrste s valutnom klauzulom u EUR od dana sklapanja osnovnog ugovora. Cilj i osnovno načelo ZIDZPK/15 propisano je odredbom čl. 19.b koja navodi da konverzija kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF u kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR podrazumijeva konverziju kredita radi promjene valute, odnosno valutne klauzule u kojoj je denominiran i provodi se na način da se položaj potrošača s kreditom denominiranim u kunama s valutnom klauzulom u CHF izjednači s položajem u kojem bi bio da je koristio kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR. Odredbom čl. 19.c određen je način izračuna konverzije, gdje se u toč. 1. i 2. navodi da se na iznos početno odobrene glavnice kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF izračuna iznos glavnice kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u EUR, po tečaju primjenjivom na datum isplate kredita, a koji tečaj je jednak tečaju one vrste koji je vjerovnik na taj datum primjenjivao na kredite iste vrste i trajanja denominirane u kunama s valutnom klauzulom u EUR, a da se umjesto početno ugovorene kamatne stope kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF primijeni kamatna stopa jednaka kamatnoj stopi (po iznosu, vrsti i razdoblju promjene) koju je vjerovnik primjenjivao na kredite iste vrste i trajanja denominirane u kunama s valutnom klauzulom u EUR na datum sklapanja ugovora o kreditu, uvažavajući smanjenja kamatnih stopa, tečaj ili uvjete odobrene određenim istovrsnim skupinama potrošača temeljem dobi, namjene kredita, iste vrste i trajanja u kunama s valutnom klauzulom u EUR na datum sklapanja ugovora o kreditu. Toč. 3. cit. odredbe propisano je da se početno utvrđen otplatni plan kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF uključujući sve njegove izmjene, na temelju kojeg su izračunati obroci odnosno anuiteti u kunama s valutnom klauzulom u CHF, zamijeni novim otplatnim planom izračunatim u skladu s točkama 1. i 2. (kako je prethodno navedeno), i na temelju kojeg se izračunavaju novi obroci odnosno anuiteti u kunama s valutnom klauzulom u EUR, uzimajući u obzir sve izmjene ugovornih uvjeta koji se odnose na iznos, namjenu i rokove dospijeća glavnice te iznos, vrstu i razdoblje promjene kamatnih stopa i ostale promjene koje su tijekom trajanja ugovora o kreditu uvjetovale izmjenu početno utvrđenog otplatnog plana i obroka odnosno anuiteta. Odredbom čl. 19. c toč. 4. ZIDZPK/15 propisano je da se prilikom konverzije kredita uzimaju u obzir cjelokupni iznosi uplaćeni radi namirenja početno utvrđenih obroka u

CHF te se navedeni cjelokupni iznosi pretvaraju u EUR i u valutnu klauzulu u EUR po tečaju primjenjivom na datum uplate. Dakle, zakonom je bilo točno propisano na koji način se vršila konverzija kredita iz CHF u EUR. Osim toga, odredbama ZIDZPK/15 nije samo bilo propisano na koji način se ima provesti konverzija kredita iz CHF u EUR, nego i način na koji je potrebno izvršiti provjeru izračuna konverzije te obavijestiti potrošača o tome, dakle na koji način i u kojoj mjeri informirati potrošača o samoj konverziji. Odredbom čl. 19. d propisano je da je Banka za potrebe provjere izračuna konverzije bila dužna izraditi kalkulator na temelju kojeg je izračunata konverzija, koji uključuje detaljan pregled izračuna svih elemenata izračuna konverzije utvrđene u članku 19.c ZIDZPK/15, te ga učiniti dostupnim svakom pojedinom potrošaču preko svojih mrežnih stranica, kao i da je dužna prije objave kalkulatora na mrežnoj stranici pribaviti mišljenje ovlaštenog revizora ili sudskog vještaka da je kalkulator izrađen u skladu s načinom izračuna propisanim člankom 19.c ovoga Zakona te takvo mišljenje objaviti na svojim mrežnim stranicama u roku od 45 dana od dana stupanja na snagu ZIDZPK/15. Nadalje, tuženik je predniku tužitelja pravovremeno i u skladu s odredbama ZIDZPK/15 dostavio izračun konverzije kredita sa stanjem na dan 30. rujna 2015. godine u usporedni kredit s valutnom klauzulom u EUR utemeljen na novom otplatnom planu koji je zamijenio početno utvrđeni otplatni plan i koji je uzeo u obzir valutu kredita (CHF - EUR) i tijekom kamatnih stopa, kako za CHF kredit tako i za EUR kredit, pritom uzimajući u obzir cjelokupne iznose uplaćene radi namirenja početno utvrđenih obroka u CHF. Dakle, potpisivanju Dodatka je sukladno zakonskoj obvezi prethodio prihvrat izračuna konverzije i to nakon primitka svih zakonom propisanih informacija, omogućavanja provjere tih informacija te potvrde kalkulatora od strane ovlaštenog revizora. Stoga, ističe se da je tuženik bio u zakonskoj obvezi ponuditi predniku tužitelja sklapanje Dodatka, a prednik tužitelja je taj koji je odlučivao o tome da li želi ili ne želi izmijeniti osnovni ugovorni odnos s tuženikom odnosno prednik tužitelja je imao pravo nastaviti otplatu kredita prema važećim ugovornim uvjetima. Upravo je prednik tužitelja slobodnim očitovanjem volje odlučio urediti ugovorni odnos s tuženikom (tako da se ima smatrati EURskim korisnikom kredita od početka), slijedom čega tuženik smatra u cijelosti neosnovanim tužbu tužitelja, a što uostalom proizlazi i iz odluke Vrhovnog suda RH, posl.br. Gos 1/2019, donesene u oglednom postupku. Sud EU je dana 5. svibnja 2022. godine donio odluku u predmetu C-567/20, kojom odlukom je odgovorio na prvo pitanje Općinskog građanskog suda u Zagrebu, koje je u bitnome navodilo imaju li potrošači pravo da sudski osporavaju odredbe osnovnog ugovora ili na zakonu uspostavljenog dodatka ugovoru kako bi ostvarili pravo na povrat sve koristi koju je banka stekla zbog nepoštenih odredbi. Sud EU je utvrdio da potrošači nemaju pravo osporavanja odredbi pa tako niti pravo povrata koristi i to iz razloga: - što su odredbe Glave IV. a Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN 102/15 – dalje u tekstu: ZIDZPK/15) sukladno čl. 1. st. 2. Direktive 93/13/EZ isključene od ispitivanja nepoštenosti (nisu obuhvaćene materijalnim područjem primjene te direktive – toč. 55., 59. i 64. Odluke); - što je cilj zakonodavca kod donošenja tih odredaba (odredaba o konverziji) bio uspostava ravnoteže u pravima i obvezama ugovornih strana te da je taj cilj tom zakonodavnom intervencijom postignut – toč. 57. i 62. Odluke); - što su ugovorne strane zakonodavnom intervencijom i suglasnošću volja izmijenile navodno ništetne ugovorne odredbe čime je stvorena nova pravna osnova. Dakle, Sud EU je u ovoj pravnoj stvari meritorno odlučio te iznio stav da je Dodatak ugovora o kreditu isključen od ispitivanja nepoštenosti uzimajući u obzir članak 1. stavak 2. Direktive 93/13. Naime, navedeni članak se temelji na pretpostavci da zakonske ili regulatorne odredbe država članica

kojima se izravno ili neizravno utvrđuju uvjeti potrošačkih ugovora ne sadržavaju nepoštene odredbe, već stvaraju ravnotežu između prava potrošača i prava prodavatelja robe ili pružatelja usluge. Radi se o pravnom stavu koji nije nepoznat u praksi Suda EU i koji je Sud EU već iznio u drugim odlukama koje su posljedica zahtjeva za prethodnu odluku drugih država članica, kao što su primjerice odluke C-81/19, (NG OH c/a SC Banca Transilvania SA) od 9. srpnja 2020. godine i C-243/20 (DP, SG c/a Trapeza Peiraios AE) od 21. prosinca 2021. godine (štoviše na odluku C-243/20 Sud EU se pozvao i u odluci C-567/20 – toč. 57. odluke). Tako je Sud EU u prethodnim odlukama iznio pravni stav iz kojeg se može zaključiti i ono što je Sud EU zaključio u odluci C-567/20, a to je da konverzija provedena sukladno odredbama ZIDZPK/15 i njezini učinci ne mogu biti predmetom ispitivanja nepoštenosti. Sud EU u svojoj odluci C-243/20 pojašnjava da izraz „obaveznih zakonskih ili regulatornih odredaba“ s obzirom na trinaestu uvodnu izjavu Direktive, obuhvaća istodobno odredbe nacionalnog prava koje se primjenjuju između ugovornih stranaka neovisno o njihovom izboru i one koje su dispozitivne naravi, to jest one koje se primjenjuju automatski kada ne postoji drugačiji dogovor među strankama. U predmetu C-81/19 Sud EU posebno je istaknuo da je to isključenje od primjene režima iz Direktive opravdano činjenicom da je načelno legitimno pretpostaviti da je nacionalni zakonodavac uspostavio ravnotežu između svih prava i obveza stranaka određenih ugovora te da je ta okolnost opravdanje za isključenje Direktive u situacijama kada su u potrošačkim ugovorima ugovorene odredbe koje su odraz zakonskih odredbi. Dakle, zaključak Suda EU je da su odredbe ugovora, a koje su odraz odredbi nacionalnog prava, bez obzira da li se radilo o odredbama kogentne ili dispozitivne naravi, isključene iz primjene Direktive i da se stoga uopće ne može ispitivati da li su nepoštene, a sve iz razloga što se može legitimno pretpostaviti da je zakonodavac uspostavio ravnotežu između svih prava i obveza stranaka određenih ugovora i da je ta presumpcija neoboriva. Slijedom navedenog, proizlazi da je konverzija kredita prednika tužitelja iz CHF u EUR, koja je isto tako odraz zakonskih odredbi ZIDZPK/15, isključena od ispitivanja poštenosti/nepoštenosti te da su stoga svi učinci konverzije (koji su usput rečeno nesporno retroaktivni), isključeni iz primjene Direktive pa tako i nacionalnih odredbi o zaštiti potrošača, jer se i u ovom slučaju mora pretpostaviti (*praesumptio iuris et de iure*) da je zakonodavac uspostavio ravnotežu između svih prava i obveza prednika tužitelja kao potrošača i tuženika kao trgovca. Vrhovni sud Republike Hrvatske je nakon odluke Suda EU u predmetu C-567/20 od dana 5. svibnja 2022. godine nastavio postupak povodom prijedloga za dopuštenje revizije u predmetu Revd 2021/2020 te je dana 1. lipnja 2022. godine donio rješenje posl. br. Revd 2021/2020-6 kojim se odbacuje revizija tužitelja protiv presude Županijskog suda u Sisku posl. br. GŽ 604/2017/8 od dana 8. svibnja 2020. godine, kojom je potvrđena presuda Općinskog građanskog suda u Zagrebu posl. br. P-3881/15 kojom je odbijen tužbeni zahtjev tužitelja za isplatom preplaćenih kamata i tečajnih razlika nastalih uslijed navodne ništetnosti odredbe ugovora o kreditu broj u dijelu koji se odnosi na valutnu klauzulu i promjenu kamatne stope sukladno važećim odlukama Banke, a koji ugovor o kreditu je konvertiran prema odredbama ZIDZPK/15. Slijedom navedenog, tuženik ističe da je Vrhovni sud Republike Hrvatske, a nastavno na odluku Suda EU u predmetu C-567/20 i rješenje posl.br. Gos 1/2019, konačno zauzeo i ponovno potvrdio pravno shvaćanje da nakon provedene konverzije ugovora o kreditu prema odredbama ZIDZPK/15 tužitelji ne raspolažu valjanom pravnom osnovom za potraživanjem bilo kakvih iznosa s osnove preplaćenih tečajnih razlika i kamata. Stav Suda EU iz gore navedene odluke C-567/20 više puta je potvrđen i od strane Vrhovnog suda RH (dalje:

VSRH). Prvenstveno je taj stav VSRH već bio iznio u oglednom postupku (rješenje VSRH posl.br. Gos 1/2019 od 4. ožujka 2020. godine, no također je taj stav VSRH i naknadno potvrdio recentim rješenjem posl. broj Rev 1014/18 iz veljače 2022.g. VSRH zauzima jasno pravno stajalište da taj sporazum, bez obzira je li sklopljen u formi tzv. dodatka – aneksa ili ugovora, predstavlja novu pravnu osnovu koja svoje izvorište ima u prisilnom propisu (ZIDZPK/15) ocijenjenom suglasnim s Ustavom RH. Prema shvaćanju VSRH, a imajući prije svega na umu da je ZIDZPK/15 poseban zakon u odnosu na opća pravila obveznog prava te da je riječ o izvanrednoj, jednokratnoj i retroaktivnoj mjeri (intervenciji) zakonodavca, ne mogu opća pravila ZOO-a o ništetnosti ili izostajanju pravnih učinaka u dijelu u kojem su u eventualnoj koliziji s režimom ZIDZPK/15, o konverziji, dovesti do ništetnosti ili nepostojanja sporazuma o konverziji, a to sve pod pretpostavkom da je sporazum o konverziji sklopljen sukladno prisilnim propisima ZIDZPK/15. VSRH navodi i da je ZIDZPK/15 ustanovio posebna pravila temeljem kojih je tuženik bio u zakonskoj obvezi ponuditi predniku tužitelja sklapanje sporazuma (Aneksa), a prednik tužitelja je taj koji je odlučivao o tome da li želi ili ne želi stvoriti novu pravnu osnovu odnosno prednika tužitelja je imao pravo nastaviti otplatu kredita prema važećim ugovornim uvjetima, pa je stoga sporazum o konverziji valjan i proizvodi pravne učinke od samoga početka tako da je položaj prednika tužitelja izjednačen s položajem svih onih mnogobrojnih korisnika kredita koji su izvorno sklopili ugovore vezane uz EUR, čime je otklonjena neravnoteža u slučaju kredita u CHF, što je bio smisao ZIDZPK/15 kao posebnog zakona ne-sistenskog karaktera. U pogledu pitanja jesu li osnovani pojedini kondemnatorni zahtjevi korisnika kredita (prvenstveno zahtjevi za isplatu) nakon sklopljenog sporazuma o konverziji, VSRH u drugom dijelu upućuje na već ranije iznesene razloge svoje odluke o postojanju pravnog interesa glede kondemnatorskih zahtjeva. Slijedom navedenog, VSRH zauzima pravno shvaćanje da načelno korisnici kredita koji su izvršili konverziju kredita iz CHF u EUR imaju pravni interes postavljati kondemnatorske zahtjeve (jer treba poći od toga da podnositelji kondemnatorske tužbe u pravilu ne moraju dokazivati postojanje pravnog interesa), ali ipak samo pod uvjetom da ističu one razloge ili okolnosti eventualne ništetnosti koji se tiču same konverzije, bilo zbog razloga iz općeg obveznog prava bilo zbog toga što konverzija nije eventualno provedena sukladno strogim zakonskim odredbama ZIDZPK/15. Dakle, u svim drugim slučajevima, kao što je to i u ovom pojedinačnom predmetu, korisnici kredita koji su konvertirali svoj kredit po ZIDZPK/15 nemaju pravni interes postavljati kondemnatorske zahtjeve koji bi se odnosili na bilo kakva obeštećenja koja bi mogla proizlaziti iz odnosa između Banke i korisnika kredita, a koji odnos je naknadno uređen sporazumom o konverziji kao novom pravnom osnovom među strankama. VSRH dodatno pojačava ovaj stav i tumačenjem presude Suda EU (posl.br. C-118/17 - Dunai) gdje, kao razloge zbog kojih ova presuda nije primjenjiva na slučajeve konverzije kredita u Republici Hrvatskoj, naglašava važnost činjenice da postoji temeljna razlika između okolnosti slučaja konverzije u Mađarskoj i slučaja konverzije u Republici Hrvatskoj. Naime, u Mađarskoj je postojala izravna zakonska intervencija u svaki ugovorni odnos, dok je prema ZIDZPK/15 ostavljeno na volju i odluku korisnicima kredita da li će prihvatiti ili odbiti konverziju, koju su im banke, pa tako i tuženik morali ponuditi. Uzimajući u obzir prethodno navedeno i izraženi pravni stav VSRH-a, jasno je da tužitelji nema pravni interes za vođenjem ovog postupka, jer je u ovom slučaju konverzija provedena sukladno strogim zakonskim odredbama ZIDZPK/15, te ne postoje bilo kakvi drugi razlozi nevaljanosti takvog ugovornog odnosa, a što je uostalom i nesporno među strankama. Naime, u tužbi tužitelji uopće ne osporavaju činjenicu da je konverzija

provedena sukladno strogim zakonskim odredbama ZIDZPK/15 odnosno ne iznosi neke druge razloge izvan režima ZIDZPK/15 temeljem kojih bi mu pripadalo eventualno neko pravo na isplatu. U smislu navedenog, tuženik ističe da se protivi svim dokaznim prijedlozima tužitelja, osobito prijedlogu radi provođenja financijskog vještačenja s ciljem izračuna navodno preplaćenih iznosa. Iz zakonskog okvira određenog ZIDZPK/15, pravnih stajališta VSRH izraženih u odlukama posl.br. Gos 1/2019, Rev 1014/18, Revd 2021/2020 te iz odluke Suda EU C-567/20, proizlaze sljedeće okolnosti primjenjive na ovaj konkretni slučaj: i. ii. iii. Dodatak ugovora o kreditu zaključen između prednika tužitelja i tuženika, kao pravni posao koji je sklopljen na temelju posebnog zakona ZIDZPK/15 i voljom stranaka, proizvodi pravne učinke od samoga početka i valjan je; Dodatkom ugovora o kreditu zaključenog između prednika tužitelja i tuženika stvorena je nova pravna osnova koja svoje izvorište ima u prisilnom propisu i koja uspostavlja ravnotežu između tužitelja kao potrošača i tuženika kao trgovca; Tužitelji kao korisnici kredita u CHF nemaju pravni interes utvrđivati ništetnim odredbe osnovnog ugovora o promjenjivoj kamatnoj stopi i/ili valutnoj klauzuli, niti posljedično potraživati bilo kakva navodna obeštećenja s te osnove; Prednik tužitelja je prihvatom konverzije odnosno sklapanjem Dodatka pristao biti korisnik kredita s valutnom klauzulom u EUR od početka ugovornog odnosa, te ga stoga treba promatrati isključivo kao korisnika kredita u EUR-ima, koji se ne može pozivati na odluke iz kolektivnog spora, a sve iz razloga što se kolektivni spor odnosi samo na CHF korisnike kredita. zakonske ili regulatorne odredbe država članica kojima se izravno ili neizravno utvrđuju uvjeti potrošačkih ugovora ne sadržavaju nepoštene odredbe, već stvaraju ravnotežu između prava potrošača i prava prodavatelja robe ili pružatelja usluge Uzimajući u obzir prethodno navedeno i izraženi pravni stav VSRH-a i Suda EU, jasno je da tužitelji nema pravni interes za vođenjem ovog postupka, jer je u ovom slučaju konverzija provedena sukladno strogim zakonskim odredbama ZIDZPK/15, te ne postoje bilo kakvi drugi razlozi nevaljanosti takvog ugovornog odnosa, a što je uostalom i nesporno među strankama. Naime, u tužbi tužitelji uopće ne osporavaju činjenicu da je konverzija provedena sukladno strogim zakonskim odredbama ZIDZPK/15 odnosno ne iznosi neke druge razloge izvan režima ZIDZPK/15 temeljem kojih bi mu pripadalo eventualno neko pravo na isplatu. Tuženik ističe da se nakon oglednog spora već razvila brojna sudska praksa županijskih sudova RH, koji su sukladno uputama Vrhovnog suda RH, a sve u smislu ujednačavanja sudske prakse i ravnopravnosti svih u primjeni iste, donijeli presude kojima su u konačnici odbili deklatorne i/ili kondemnatorne tužbene zahtjeve tužitelja iz razloga što su utužili iznose koji su sukladno odredbama ZIDZPK/15 obuhvaćeni provedenom konverzijom. Vezano za tužbeni zahtjev tužitelja kojim potražuju zakonske zatezne kamate na pojedinačne iznose od dana plaćanja istih, tuženik ističe da čak i u slučaju kada bi sud utvrdio ništetnim pobijane odredbe ugovora i ocijenio osnovanim postojanje tražbine tužitelja, a što se spori u cijelosti, takav zahtjev tužitelja u odnosu na tijek zakonskih zateznih kamata bi bio u potpunosti neosnovan. Naime, odredbom članka 214. Zakona o obveznim odnosima ("Službeni list SFRJ" br. 29/78., 39/85., 46/85., 57/89., "Narodne novine" br. 53/91., 73/91., 3/94., 111/93., 107/95., 7/96., 91/96., 112/99., 88/01., 35/05.), a koja odredba je istovjetna odredbi članka 1115. ZOO-a propisano je da kada se vraća ono što je stečeno bez osnove, vraća se zajedno sa zateznim kamatama i to ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva. Sukladno mišljenju Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske iznijetog na sjednici dana 05. ožujka 2004. godine, Ugovorne strane iz ništavog ugovora o zajmu u smislu odredbe članka 214. ZOO-a treba smatrati

savjesnim, pa stjecatelju pripadaju zatezne kamate od dana podnošenja zahtjeva. Tužitelji predmetnom tužbom predlažu i da sud naloži tuženiku da isplati tužiteljima iznos u visini od 1.082,51 EUR zajedno sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 30. rujna 2015.g. do isplate, s osnove navodne razlike nedospjelog iznosa glavnice na dan 30. rujna 2015.g. Tuženik ističe da iznos od 1.082,51 EUR koji tužitelji zahtijevaju ne predstavlja iznos koji je prednika tužitelja tijekom otplate kredita po CHF partiji kredita više platio s osnove povećanja tečaja po predmetnom Ugovoru o kreditu već je predmetni iznos posljedica sklapanja Dodatka Ugovora o kreditu kojim je izvršena konverzija. Sklapanjem Dodatka, a valjanost kojih odredbi Dodatka Ugovora o kreditu tužitelji u ovom postupku ne osporavaju niti dovode u pitanje u okviru činjenica iznijetih u tužbi, promijenjeni su iznos i valuta kredita te je tako utvrđen i iznos kredita u valuti EUR. Dakle, prednik tužitelja je pristao na sklapanje Dodatka Ugovora o kreditu koji je sastavljen sukladno obveznim zakonskim odredbama od strane tuženika te su tako sporazumno određeni uvjeti kredita za razdoblje od 30. rujna 2015. godine pa nadalje. Radi navedenoga, tužitelji nemaju pravo od tuženika zahtijevati isplatu iznosa od 1.082,51 EUR te tuženik predlaže takav zahtjev odbiti kao neosnovan. Iako je tuženik već detaljno argumentirao prigovor zastare ranije u ovom odgovoru na tužbu, opreza radi navodi kako ističe prigovor zastare i za ovo potraživanje. Slijedom svega navedenog, tuženik predlaže naslovnom sudu da tužbu odbaci, a podredno da odbije sve tužbene zahtjeve tužitelja i naloži tužiteljima da tuženiku naknade prouzročene troškove ovog parničnog postupka

3. Tijekom postupka sud je izvršio uvid u Rješenje o nasljeđivanju Općinskog građanskog suda u Zagrebu, poslovni broj O-7462/2021-10 od 8. ožujka 2022., (list 13 spisa), smrtni list (list 15 spisa i 291 spisa), Ugovor o namjenskom kreditu od 26. listopada 2005., (list 16 do 24 spisa), dodatak ugovoru o kreditu od 11. veljače 2016., (list 25 do 30 spisa), izračun konverzije (list 42 do 47 spisa), kreditna partija (list 48 do 50 spisa), otplatni plan (list 53 do 59 spisa), promet po kreditu (list 60 do 73 spisa i 262 do 281 spisa), obavijesti o promjeni kamatne stope (list 74 do 76 spisa), obavijest o izračunu efekata konverzije (list 77 spisa), rješenje o nasljeđivanju Općinskog građanskog suda u Zagrebu, poslovni broj: O-8925/2023 od 22. siječnja 2024. (list 296 do 298 spisa), ispravak rješenja poslovni broj O-8925/2023 od 5. veljače 2025. (list 299 do 300 spisa), rješenje Općinskog građanskog suda u Zagrebu o naknadno pronađenoj imovini poslovni broj: O-7462/2021-14 od 31. listopada 2024. (list 301 do 302 spisa), proveden je dokaz saslušanjem tužiteljice (list 577 do 578 spisa), proveden je dokaz financijsko-knjigovodstvenim vještačenjem po stalnom sudskom vještaku Darku Prpiću dipl.oec. iz Darfin d.o.o. iz Zagreba (list 383 do 396 spisa), te je izvršen uvid u dopunu nalaza i mišljenja vještaka od 6. veljače 2026. (list 493 do 496 spisa).

4. Na temelju provedenog dokaznog postupka, cijeneći svaki izvedeni dokaz zasebno i sve dokaze zajedno, a i na temelju rezultata cjelokupnog postupka, sukladno odredbi čl. 8. ZPP-a, sud je ocijenio tužbeni zahtjev tužitelja osnovanim u pogledu glavnice, a djelomično osnovanim za zateznu kamatu.

5. Između stranaka nije bila sporno:

- da su prednik tužiteljice i tuženik 26. listopada 2005., sklopili Ugovor o namjenskom kreditu,

- da je tuženik predniku tužiteljice odobrio i stavio na raspolaganje kredit u kunskoj protuvrijednosti od 31.200,00 CHF, uz valutnu klauzulu,
- da se prednik tužiteljice obvezao navedeni iznos vratiti u jednakim mjesečnim anuitetima u kunskoj protuvrijednosti obračunatim po srednjem tečaju CHF tečajne liste HNB na dan plaćanja,
- da je tuženik tijekom trajanja kreditnog odnosa mijenjao visinu anuiteta po predmetnom kreditu,
- da su stranke 11. veljače 2016. sklopile Dodatak Ugovoru o kreditu, temeljem Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine" broj 102/15.), a kojim je ugovorena konverzija kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF u kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR, a kojim su izmijenili ugovorne odredbe u pogledu valutne obveze, kamatne stope i iznosa preostale neotplaćene glavnice kredita na način da su kredit konvertirali u euro, ugovorili kamatnu stopu koja se sastoji od fiksnog dijela i promjenjivog dijela,
- te su utvrdile da preplata prednice tužiteljice iznosi 5.908,45 HRK,
- da provedena konverzija i izračun iste nije sporan.

6. Među strankama je bila sporna osnovanost tužbenog zahtjeva i visina, s obzirom da je zaključen Dodatak ugovoru kojim je izvršena konverzija, svojstvo potrošača tužitelja, ništetnost valutne klauzule osnovnog ugovora o kreditu, te zastara utužene novčane tražbine, te aktivna legitimacija tužiteljice.

7. Neosnovan je prigovor nedostatka aktivne legitimacije tužiteljice budući je uvidom u Rješenja o nasljeđivanju Općinskog građanskog suda u Zagrebu poslovni broj O-7462/2021-10 od 8. ožujka 2022. i rješenja poslovni broj O-7462/2021-14 od 31. listopada 2024., utvrđeno da je tužiteljica Marina Romić nasljednica iza pok. Venier Ljiljane.

8. Neosnovan je navod tuženika da zbog toga što je s prednicom tužiteljice sklopio konverziju sukladno odredbama Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine" broj 102/15. – dalje ZID ZPK) tužitelj više nema pravni interes zahtijevati isplatu stečenog bez osnove po ništetnim odredbama Ugovora o kreditu, jer je i Vrhovni sud RH u odluci broj Rev-2868/2018-2 od 12. veljače 2019. izrazio shvaćanje da sama činjenica da su stranke sklopile Sporazum o konverziji kojim su odredbe osnovnog ugovora izmijenjene u pogledu valutne klauzule, kamatne stope i iznosa preostale neotplaćene glavnice kredita te je postignut sporazum o raspolaganju pretplatom, ne znači da je korisnik kredita izgubio pravni interes za utvrđenjem da su pojedine odredbe ugovora o kreditu ništetne. U istoj odluci jasno je navedeno da korisnik kredita ima pravni interes i može tražiti utvrđenje ništetnosti pojedinih ugovornih odredbi kako bi na temelju toga eventualno ostvarivao svoja prava za koja smatra da mu pripadaju. Radi navedenog ovaj sud je ovlašten utvrđivati ništetnost odredbi iz osnovnog ugovora o kreditu koje se odnose na valutnu klauzulu jer, tužitelj kao korisnik kredita i nadalje tvrdi da provedbom konverzije nije u potpunosti obeštećen glede posljedica koje su proizvele ništetne ugovorne odredbe.

9. Saslušana tužiteljica iskazala je da je predmetni kredit uzela njezina majka radi adaptacije stana u kojem su živjeli. Koliko se sjeća iz razgovora s majkom, njezina majka je željela uzeti kreditu u eurima, ali su joj u banci sugerirali da je kredit u švicarcima najpovoljnija i najbolja varijanta za nju. Ne sjeća se detalja da li je njezina

majka bila u mogućnosti pregovarati s bankom o nekim odredbama ugovora. Zna da je rata kredita narasla i da je to za nju bilo neizdrživo za plaćati. Njezina majka sigurno ne bi uzela kredit da je znala da će joj rata toliko narasti. U vrijeme podizanja kredita njezina majka je bila zaposlena, nije imala niti obrt niti firmu.

10. Iskaz tužiteljice sud u cijelosti prihvaća budući ga ocjenjuje logičnim i uvjerljivim.

11. U konkretnom predmetu uvidom u ugovor o kreditu i iz iskaza tužiteljice utvrđeno je da je prednica tužiteljice sklopila ugovor o kreditu radi adaptacije stana u kojem je živjela. Naime, u ugovoru je prednica tužiteljice navedena kao fizička osoba, bez ikakvog spominjanja poslovne djelatnosti ili slobodnog zanimanja, tako da je jasno da prednica tužiteljice imala status potrošača u smislu čl. 3 Zakona o zaštiti potrošača.

12. Iz iskaza tužiteljice također je utvrđeno da se prilikom sklapanja ugovora o kreditu, da prednici tužiteljice nisu date nikakve obavijesti o naravi, rizicima i posljedicama ugovornih odredbi na njezine novčane obveze, već joj je upravo suprotno kredit u CHF nuđen kao najpovoljniji i siguran kredit.

13. U kolektivnom sporu u kojem je Trgovački sud u Zagrebu donio presudu broj P-1401/2012 od 4. srpnja 2013. koja je presuda potvrđena presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj PŽ-7129/2013-4 od 13. lipnja 2014. (glede promjenjive stope ugovorne kamate) i presudu Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj PŽ-6632/2017 od 14. lipnja 2018. (glede valutne klauzule), a koje su potvrđene presudom Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Revt-249/2014-2 od 9. travnja 2015., te Rev-2221/2018 od 3. rujna 2019., a kojim pravomoćnim presudama je utvrđeno da su banke, a među njima i tužena, u razdoblju od 10. rujna 2003. pa do 31. prosinca 2008. povrijedile kolektivne interese i prava potrošača – korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe, tako da je ugovarana redovna kamata po promjenjivoj stopi koja se utvrđuje jednostranom odlukom kreditora, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora nisu pojedinačno pregovarali o navedenoj odredbi, niti su ugovorom utvrđeni egzaktni parametri i načini izračuna tih parametara koji utječu na odluku kreditora o visini stope kamate, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, čime su banke postupale protivno odredbama Zakona o zaštiti potrošača i protivno odredbama Zakona o obveznim odnosima, i sklapajući ugovore o kreditu koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o kreditima na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije sklapanja i u vrijeme sklapanja predmetnih ugovora tuženici kao trgovci nisu potrošače u cijelosti informirali o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi sa sklapanjem predmetnih ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana.

14. Prema odredbi članka 502.a stavak 1. ZPP-a udruge, tijela, ustanove ili druge organizacije koje su osnovane u skladu sa zakonom, koje se u sklopu svoje registrirane ili propisom određene djelatnosti bave zaštitom zakonom utvrđenih kolektivnih interesa i prava građana, mogu kad je takvo ovlaštenje posebnim zakonom izrijeком predviđeno i uz uvjete predviđene tim zakonom, podnijeti tužbu (tužba za zaštitu kolektivnih interesa i prava) protiv fizičke ili pravne osobe koja obavljanjem određenih

djelatnosti ili općenito radom, postupanjem, uključujući i propuštanjem, teže povrjeđuje ili ozbiljno ugrožava takve kolektivne interese i prava. Odredbom članka 502.b ZPP-a propisan je sadržaj tužbe iz članka 502.a ZPP-a, dok je člankom 502.c ZPP-a propisan učinak presude donesene po tužbi za zaštitu kolektivnih interesa i prava. Tom odredbom propisano je da se fizičke i pravne osobe mogu u posebnim parnicama za naknadu štete ili isplatu pozvati na pravno utvrđenje iz presude kojom će biti prihvaćeni zahtjevi iz tužbe iz članka 502.a stavak 1. ZPP-a, da su određenim postupanjem, uključujući i propuštanje tužene, povrijeđeni ili ugroženi zakonom zaštićeni kolektivni interesi i prava osoba koje je tužena ovlaštena štiti. U tom će slučaju sud biti vezan za ta utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na njih pozvati.

15. Kako je prednica tužiteljice sklopila predmetni ugovor o kreditu u svojstvu potrošača i kako je namjena ugovora bila potrošačka, na predmetni slučaj primjenjuju se odredbe Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“, br. 96/2003, u daljnjem tekstu: ZZP/03) te utvrđenja iz pravomoćnih presuda, donesenih u postupku zaštite kolektivnih interesa potrošača. Sukladno čl. 502. C ZPP-a ovaj sud vezan je za utvrđenja iz navedenog postupka zaštite kolektivnih interesa potrošača, tj. vezan je za utvrđenje da je ništetna odredba tuženika kojom je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak i u pogledu promjenjivosti kamatne stope prema jednostranoj odluci banke. Prema navedenom, citirane odredbe ZPP-a i Zakona o zaštiti potrošača propisuju direktni učinak tužbe za zaštitu kolektivnih interesa i prava potrošača i obvezuju sudove da se u posebnim postupcima radi ostvarenja prava potrošača za naknadu mogu pozvati na utvrđenje iz pravomoćne presude kojom je prihvaćen zahtjev postavljen u tužbi iz članka 502.a stavak 1. ZPP-a. Stoga ovaj sud, a pozivom na utvrđenja u parnicama naprijed citiranih iz kolektivnih sporova, utvrdio ništetnost dijela odredbi naprijed citiranog ugovora o kreditu u pogledu valutne klauzule. Navedene odredbe predmetnog Ugovora o kreditu uzrokuju neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, jer dolazi do situacije da vjerovnik jednostrano određuje obvezu dužnika koji promjenu ne može predvidjeti, a pravilnost promjene ne može ni provjeriti jer nema nikakvih egzaktnih kriterija.

16. Pri tome se navodi da je sud i iz iskaza tužiteljice, utvrdio da je tuženik sklapajući predmetni ugovor o kreditu koristio nepoštene i ništetne ugovorne odredbe sklapanjem ugovora o potrošačkom kreditiranju – ugovora o kreditu tako da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije sklapanja i u vrijeme sklapanja tog ugovora nije kao trgovac potrošača u cijelosti informirao o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u vrijeme sklapanja ugovora o kreditu.

17. Pravo na isticanje ništetnosti se ne gasi i stranka se na ništetnost može pozivati i prigovorom u parnici ili isticanjem deklaratornog tužbenog zahtjeva na utvrđenje ništetnosti, radi čega je odlučeno kao pod I., II., III., i IV. izreke.

18. Obzirom da je utvrđena ništetnost dijela odredbi Ugovora o kreditu u pogledu valutne klauzule to tužiteljici pripada pravo na povrat preplaćenih iznosa zbog navedenih ništetnih odredbi ukoliko nije u cijelosti obeštećena izvršenom konverzijom.

19. Naime, sklapanje dodatka ugovora o kreditu kojim je izvršena konverzija sama po sebi ne znači gubitak prava potraživati od tuženika povrat preplaćenog koji se

temelji na ništetnim ugovornim odredbama i onome što je tuženik kao davatelj kredita naplatio od tužitelja na temelju tih ništetnih odredbi. Pri čemu se ukazuje na pravno shvaćanje Europskog suda izraženog u odluci donesenoj u predmetu C-118/17 od 14. ožujka 2019., prema kojem potrošač mora imati pravo na ostvarenje potpune pravne zaštite koji ne može smanjiti niti provedena konverzija, što znači da čin konverzije kredita sam po sebi ne može isključiti provođenje kontrole nepoštenosti konvertiranih ugovornih odredbi, već naprotiv zahtjeva u svakom konkretnom slučaju provjeru da li je provedenom konverzijom u cijelosti uspostavljena pravična ravnoteža narušena ništetnim ugovornim odredbama.

20. Prema ocjeni ovog suda svrha koja se želi postići primjenom odredbi Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine" broj 102/15. - u daljnjem tekstu: ZID ZPK/15) je da se u primjeni odredbe članka 19.b položaj korisnika kredita u valuti CHF kao potrošača izjednači s položajem u kojem bi bio da je koristio kredit denominiran u valuti EUR. Ovdje treba imati u vidu i pravilo po kojima se vrši konverzija kredita, a sadržana su u odredbi članka 19.c tog Zakona pri čemu treba reći da niti tom odredbom, ali niti jednom drugom odredbom navedenog Zakona, te niti jednom odredbom Dodatka ugovoru o kreditu koji su stranke sklopile u skladu s tim Zakonom, nije uređeno pitanje rješavanja posljedica ništetnosti nepoštenih ugovornih odredbi, ni one o promjenjivosti stope ugovorne kamate ni one o valuti kredita u CHF, čak što više u vrijeme donošenja navedenog Zakona pa čak i u vrijeme konverzije još nije bila donesena pravomoćna sudska odluka u kolektivnom sporu kojom bi bila utvrđena ništetnost ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli u valuti CHF. Dakle, konverzija kredita u valuti CHF, onako kako je uređena navedenim Zakonom odnosi se isključivo na ugovorne obveze proizašle iz ugovora o kreditu, i niti jedna odredba ZID ZPK/15 ne širi primjenu konverzije na izvanugovorne odnose stranaka, kao što su restitucijski zahtjevi (stečeno bez osnove) temeljem ništetnih ugovornih odredbi. Konačno, treba imati u vidu i činjenicu da se tužitelj niti jednom odredbom sklopljenog Dodatka ugovoru ne odriče zahtijevati potpuno obeštećenje temeljem ništetnih ugovornih odredbi ugovora o kreditu u valuti CHF.

21. Dakle, tužitelj kao potrošač, neovisno o konverziji kredita, ima pravo na potpuno obeštećenje od posljedica koje su za njega proizvele ništetne ugovorne odredbe, o vezanju otplate uz valutu CHF, naravno pod pretpostavkom da onim što mu je priznato na ime pretplate prilikom provedbe konverzije nisu u potpunosti sanirane posljedice ništetnosti ugovornih odredbi osnovnog ugovora o kreditu.

22. Navedeno pravo tužitelja kao potrošača u skladu je i sa pravnim shvaćanjem Suda EU izraženim u odluci od 09. srpnja 2020. godine u predmetu C-452/18. Naime, nepoštene odredbe u ugovoru koji je trgovac sklopio s potrošačem nisu obvezujuće za potrošača, uzima se kao da nikada nisu niti postojale tako da ne mogu imati učinak prema potrošaču. Posljedično navedenom iste se izuzimaju od primjene osim ako se potrošač tome usprotivi, jer pravo na djelotvornu zaštitu potrošača podrazumijeva i njegovu mogućnost da odustane od ostvarenja svojih prava tako da se, ako je to slučaj, mora uzeti u obzir volja potrošača kada on, svjestan neobvezujuće naravi nepoštene ugovorne odredbe i posljedica koje je proizvela, ipak izjavi da se protivi isključenju njene primjene, čime daje slobodan i informiran pristanak na odredbu o kojoj je riječ. To bi nadalje značilo da se tužitelj mogao odreći isticanja nepoštenosti odredbi osnovnog ugovora u naknadno sklopljenom ugovoru kojim se mijenjaju ništetne

odredbe osnovnog ugovora, kao što se mogao odreći i učinaka do kojih bi dovelo proglašavanje tih odredbi nepoštenima, ali sve to samo pod uvjetom da je to učinio na temelju slobodnog i informiranog pristanka. Međutim, imajući u vidu sadržaj predmetnog Dodatka ugovoru o kreditu, koji su stranke zaključile, jasno proizlazi da u njemu nema izjave kojom se tužitelj odriče nepoštenosti predmetnih ugovornih odredbi, kao ni od pravnih učinaka koji bi iz toga mogli proizaći za njega. Čak što više, u navedenom Dodatku ugovoru, kao niti u sadržaju izvršenog izračuna konverzije, koji je sastavio tuženik te ga dostavio tužitelju prije sklapanja Dodatka ugovoru, niti jednom riječju se ne spominje valuta CHF, niti je u izračunu konverzije izvršen izračun preplaćenog iznosa zbog promjene valute u odnosu na onu početnu valutu.

23. Cilj ZID ZPK iz 2015. nije bila uklanjanje posljedica ništetnih odredaba i obeštećenje potrošača, već samo njihovo izjednačavanje s EUR dužnicima putem simulacije otplate. Stoga, u slučaju konverzije nema govora ni o kakvoj novoj pravnoj osnovi uslijed koje bi kreditorima pripalo pravo zadržati nepripadno stečene koristi od ništetnih odredaba. Naime, obnova (novacija) je institut obveznog prava koji podrazumijeva, prije svega, da je u ugovornom odnosu došlo do promjene pravne osnove ugovora ili da je došlo do promjene glavne činidbe. Dakle, ukoliko su pravna osnova (ugovor o kreditu) i glavna činidba (novčana činidba) i nadalje dodacima nepromijenjeni, tada nema govora ni o kakvoj obnovi (novaciji), odnosno nastanku nove pravne osnove koja bi opravdavala zadržavanje nepripadno stečenih koristi. Drugim riječima, radi se o istom ugovornom odnosu i istoj pravnoj osnovi nepoštenog i ništetnog stjecanja tuženika za razdoblje do konverzije, samo s naknadno izmijenjenim valorimetrom po kojem se obračunava kunska protuvrijednost mjesečnog anuiteta. Promjena valorimetra predstavlja izmjenu načina ispunjenja postojeće obveze, na način da je plaćanje mjesečnih anuiteta u kunskoj protuvrijednosti vezano za EUR, umjesto za dotadašnji CHF, dok se i nadalje radi o novčanoj činidbi kao i u ranijem slučaju kada su potrošači plaćali anuitete u kunskoj protuvrijednosti prema CHF, slijedom čega se takva izmjena ne smatra obnovom, sukladno odredbi čl. 145. st. 2. ZOO-a.

24. Uz navedeno, ovaj sud smatra da je potrebno naglasiti da je pravo na potpunu restituciju potrošača u slučaju nepoštenosti ugovornih odredbi osnovno pravo potrošača kod zaštite nepoštenih ugovornih odredbi u potrošačkim ugovorima. Stoga ako bi se to osnovno pravo potrošača ukidalo ili ograničavalo, to bi moralo biti propisano jasnim i nedvosmislenim odredbama zakona. Ne može se osnovno pravo potrošača (pravo na potpunu restituciju) ukidati i ograničavati posredno kroz parcijalno i ekstenzivno tumačenje propisa kojima čija svrha primarno i nije zaštita potrošača od nepoštenih odredbi u potrošačkim ugovorima. Ograničenja ili čak ukidanje bilo kojeg prava potrošača, pa i prava na potpunu restituciju mora, dakle, prema stavu ovog suda, biti propisano jasnim i nedvosmislenim odredbama zakona i imati razumnu svrhu, a svako eventualno tumačenje odredbi koje bi u konačnici moglo ograničavati prava potrošača na potpunu restituciju, prema stavu ovog suda, mora biti restriktivno.

25. Dakle, ako je zakonodavac smatrao da konverzijom CHF kredita potrošači trebaju izgubiti pravo na potpunu restituciju kao posljedicu nepoštenosti pojedinih ugovornih odredbi osnovnog ugovora o kreditu, tada je to trebao jasno i nedvosmisleno propisati odredbama ZID ZPK. Zakonodavac to nije učinio, tako da ne postoji bilo

kakva pravna osnova (odredba zakona) koja bi opravdavala stav da su potrošači koji su konvertirali CHF kredite izgubili, potpuno ili djelomično, pravo na potpunu restituciju.

26. U svezi tumačenja i dosega odredba ZID ZPK potrebno je navesti da je odredbom čl. 19.a. ZPK-a jasno propisano što je predmet uređenja Glave IV.a ZPK-a. Iz predmetne odredbe, kao i ostalih odredbi ZPK-a, proizlazi da se Glavom IV.a ZPK-a reguliraju pretpostavke i postupak u kojem se provodi konverzija kredita i da iste ni na koji način reguliraju izvanugovorni obvezni odnos koji je u ovom postupku sporan tj. nepoštenost i ništetnost pojedinih odredbi osnovnog ugovora o kreditu i pravo na restituciju koja je posljedica nepoštenosti i ništetnosti takvih odredbi. Uostalom, tekst odredbi Glave IV.a ZPK niti ne sadrži pojmove "nepoštene odredbe", "restitucija" i sl., a pogotovo ne sadrži odredbe iz kojih bi proizlazilo da su potrošači konverzijom kredita izgubili pravo na potpunu restituciju. Predmet reguliranja ZID ZPK-a je konverzija, a ne restitucija, slijedom čega ZID ZPK ne sadrži bilo kakvu odredbu iz koje bi se moglo zaključiti da je konverzijom kredita potrošač izgubio pravo na potpunu restituciju ili da je to njegovo pravo ograničeno. Iz odredbi ZID ZPK jasno proizlazi da svrha njegovog donošenja nije restitucija i saniranje ništetnosti pojedinih ugovornih odredbi osnovnog ugovora o kreditu, već zaštita potrošača od oscilirajućeg i rastućeg tečaja švicarskog franka. Osim toga, ako bi se prihvatilo da su potrošači koji su konvertirali kredite nemaju pravo na potpunu restituciju ovaj sud smatra da ne postoji razlozi koji bi opravdavali različito postupanje prema njima. Naime, potrošač koji je podigao kredit isto kad i tužitelj, ali isti nije konvertirao ili čak potrošač koji je kredit podigao u eurima ili uz valutnu klauzulu u eurima, ima pravo na potpunu restituciju, a neosnovano tuženik sugerira da tužitelj koji je kredit konvertirao to pravo uopće nema ili joj je isto ograničeno. Pravna pozicija potrošača koji su konvertirali kredite (zbog nepostojanja potpune restitucije ili ograničenosti iste) ne bi trebala bi slabija od svih ostalih drugih kategorija potrošača. Potrošačima koji su kredit konvertirali pravo na potpunu restituciju nije ukinuto, dokinuto ili ograničeno, a nema niti razloga da se tužitelju koji je izvršio konverziju prizna niža razina zaštite potrošačkih prava, onu koja joj ne omogućuje ostvarivanje temeljenog potrošačkog prava tj. prava na potpunu restituciju, dok svi ostali potrošači neovisno o tome da li su dizali kredite u drugim valutama ili nisu uopće konvertirali CHF kredite, to pravo imaju u punom opsegu.

27. Neosnovan je prigovor zastare tuženika, jer je podnošenjem kolektivne tužbe Hrvatskog saveza udruga za zaštitu potrošača, došlo do prekida zastare. Pokretanjem parničnog postupka za zaštitu kolektivnih interesa potrošača došlo je do prekida zastare na temelju čl. 241. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine", broj 35/05 s izmjenama i dopunama, u daljnjem tekstu: ZOO), zbog čega zastara individualnih restitucijskih zahtjeva počinje teći ispočetka tek od trenutka pravomoćnosti sudske odluke donesene u povodu te tužbe, tako da zastarni rok u pogledu isplate preplaćenog zbog ništetnosti ugovornih odredbi o valutnoj klauzuli CHF počinje teći 14. lipnja 2018., kada je tužitelj kao potrošač mogao saznati za nepoštenost tih ugovornih odredbi, a što je u skladu sa stajalištima izraženim u odlukama suda Europske unije u spojenim predmetima C-776/19 do C-782/19, kao i objedinjenom pravnom shvaćanju Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Su-IV-33/2022-2 od 31. siječnja 2022. Obzirom da je tužiteljica tužbu za isplatu preplaćenog iznosa podnijela 13. lipnja 2023., to nije prošao petogodišnji zastarni rok, obzirom da se radi o stjecanju bez osnove u smislu članka 1111. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“, broj 35/05., 41/08., 125/11., 78/15. i 29/18. dalje ZOO). Također

neosnovan je prigovor zastare na preinačeni odnosno povećani tužbeni zahtjev, jer do prekida zastare dolazi podnošenjem tužbe, a ne u trenutku povećanja postojećeg tužbenog zahtjeva (Pravno shvaćanje Građanskog odjela VSRH 2/24 od 27. svibnja 2024, poslovni broj Su-IV-123/2024-5)

28. Na okolnost utvrđivanja visine potraživanja tužitelja sud je izveo dokaz financijsko-knjigovodstvenim vještačenjem po Darku Prpiću, stalnom sudskom vještaku za računovodstvo, financije i porezno savjetovanje iz Darfin d.o.o. u Zagrebu.

29. Iz nalaza i mišljenja financijskog vještaka, utvrđeno je da razlika u iznosu anuiteta primjenom tečaja na dan plaćanja u odnosu na anuitete primjenom tečaja na dan isplate kredita, za anuitete za koje je Nalazom utvrđen više plaćen iznos iznosi 2.947,70 €. Preplata utvrđena konverzijom iznosi 874,89 €, manje plaćene razlike u anuitetima s osnove promjene tečaja iznose 237,56 €, a razlika glavnice iznosi 1.493,37 €. Iz dopune nalaza i mišljenja utvrđeno je da zatezne kamate na više plaćene razlike anuiteta s osnove valutne klauzule iznose 923,96 €.

30. Tuženik ističe da ne prigovara samom matematičkom izračun vještaka, međutim i dalje osporava osnovu potraživanja tužitelja, dok tužiteljica nije imala primjedbi na nalaz i mišljenje vještaka.

31. Ocjenjujući nalaz i mišljenje vještaka valja reći da je sud isti prihvatio, budući je isti izrađen u skladu s pravilima struke.

32. Dakle, provedenom konverzijom, nije uspostavljena ravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana, odnosno tužitelj nije obeštećen, jer je iz nalaza i mišljenja vještaka utvrđeno da unatoč provedenoj konverziji i dalje ostaje dug tuženika na ime preplaćenih iznosa temeljem ništetnih odredbi i to 2.947,70 € na ime više plaćenog iznosa s osnova promjene valutne klauzule. Iznos ukupno obračunate zatezne kamate valjalo je sukladno čl.172 ZOO-a umanjiti za pretplatu priznatu u konverziji, pri čemu je je utvrđen iznos od 49,07 € na ime zatezne kamate, te je na ime razlike glavnice po konverziji utvrđen iznos od 1.493,37 €.

33. Po čl. 323. ZOO-a, tuženik je dužan vratiti tužitelju sve što je primio po osnovama koje su utvrđene ništetnom. Dakle, tužitelj ima pravo na isplatu preplaćenih iznosa u odnosu na iznose koje bi tuženiku bio dužan platiti da se od početka otplate do dana konverzije primjenjivala otplata bez valutne klauzule.

34. Tužitelj je tužbeni zahtjev za isplatu precizirao podnescima od 27. travnja 2026. i od 28. listopada 2025., u skladu s nalazom i mišljenjem stalnog sudskog vještaka i sukladno promijeni valute, pri čemu nije sukladno čl. 171 i 172 ZOO-a umanjio svoje potraživanje za pretplatu priznatu konverzijom, pa je sud tužbeni zahtjev tužitelja ocijenio osnovanim kako je to navedeno pod V., VI. i VII. izreke, dok je odbijen s iznosom od 874,89 € kao neosnovanim, radi čega je odlučeno kao pod IX. izreke.

35. Konverzijom kredita u EUR je utvrđena nedospjela glavnica 30. rujna 2015. u iznosu 29.493,43 HRK. Međutim, stvarna preostala neotplaćena glavnica po početno ugovorenim uvjetima kao jedino mogućim, uzimajući u obzir ništetnost valutne

klauzule, iznosila je 40.745,25 HRK, dakle bila je viša od one kako ju je utvrdio tuženik izračunom konverzije, i to za 11.251,82 HRK odnosno 1.493,37 €. Glavnica ugovorena u Dodatku ugovoru o kreditu koji je sačinjen temeljem zakonske odredbe na koju niti jedna od stranaka nije mogla utjecati, nije rezultat ugovorne volje stranaka koja bi proizašla iz pregovaranja tužitelja i tuženika oko uvjeta sklapanja Dodatka ugovoru o kreditu. Tužitelju je zakonom ostavljena mogućnost samo da odabere hoće li Dodatak ugovoru o kreditu potpisati ili ne, ali ne i uvjeti pod kojima će se potpisati. Zbog navedenoga se ne može smatrati da je tužitelj potpisivanjem Dodatka ugovoru o kreditu izgubilo pravo na isplatu razlike u glavnici između one koja je utvrđena vještačenjem, a temelji se na nepoštenim ugovornim odredbama, i one koja je navedena u dodatku ugovoru o kreditu, a temelji se na parametrima iz ZID ZPK-a.19.

36. Tuženik se podnescima od 7. studenog 2025. i 15. svibnja 2026., usprotivio preinaci tužbe tužitelja iz podneska od 27. travnja 2026. i 28. listopada 2025. Protivljenje tuženika preinaci tužbe nije osnovano, jer se u konkretnom slučaju radi o preinaci tužbe u smislu odredbe čl. 191. st. 1. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 57/11, 25/13, 89/14 i 70/19 dalje: ZPP), a prema odredbi čl. 190. st. 2. ZPP-a, tužitelj može, iznimno od st. 1. tog članka, preinačiti tužbu do zaključenja glavne rasprave ako bez svoje krivnje nije mogao preinačiti do zaključenja prethodnog postupka. Kako tužitelj nije mogao točno precizirati tužbeni zahtjeve prije provođenja financijsko-knjigovodstvenog vještačenja, to isti nije mogao preinačiti tužbu do zaključenja prethodnog postupka, pa je takva preinaka dopuštena, radi čega je odlučeno kao pod X. Izreke.

37. Budući da se za iznos obuhvaćen tužbenim zahtjevom pod V-VII bez osnove povećala imovina tuženika, jer je tuženik ovaj iznos primio temeljem ništetnih odredbi, to je tuženik dužan tužitelju vratiti zateznu kamatu koja u skladu s čl. 1111. ZOO-a, teče kako je to navedeno u izreci pod II. Tuženik je nepošten stjecatelj od dana stjecanja svakog preplaćenog iznosa, budući je on navedene iznose stekao temeljem nepoštenih ugovornih odredbi, koje su utvrđene ništavim.

38. Visina stope zakonske zatezne kamate dosuđena je sukladno čl. 29. st. 2. ZOO-a i 1115. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21 i 114/22).

39. U odnosu na zahtjev tuženika da se tužbeni zahtjev tužitelja umani za tzv. negativne razlike, valja reći da tuženik nije istaknuo prigovor radi prebijanja ili materijalnopravni prigovor prijeboja ili protutužbeni zahtjev, stoga sud nije ovlašten niti dužan umanjiti tužiteljevu tražbinu s tzv. negativnim tečajnim razlikama. (Rev 549/2023-4 od 18. prosinca 2023.)

40. Međutim, neovisno o navedenom ne postoji tražbina tuženika spram tužitelja, za potraživanje prema tužitelju s osnova potplaćenih i povlaštenih anuiteta, jer plaćanjem anuiteta po tečaju nižem od početnog, tužitelj nije primio niti stekao bez osnove ništa jer je čitavu uplatu primio tuženik, pa ni ne postoji njegova obveza za vraćanjem nečega što nije primio, slijedom čega ne postoji niti tražbina tuženika po osnovi ništetnih ugovornih odredbi. Pravne posljedice ništetnosti propisane su odredbom čl. 323. ZOO-a tako da je u slučaju ništetnosti svaka ugovorna strana dužna vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takvog ugovora, a kada to nije moguće,

ili ako se narav onoga što je ispunjeno protiv vraćanju ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što drugo ne određuje. Osim toga, odredbom čl. 323. st. 2. ZOO-a propisano je da je ugovaratelj koji je kriv za sklapanje ništetnog ugovora odgovoran svom suugovaratelju za štetu koju trpi zbog ništetnosti ugovora ako ovaj nije znao ili prema okolnostima, nije morao znati za postojanje uzroka ništetnosti. U konkretnom slučaju, tuženik je kao jača ugovorna strana povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita zaključujući ugovore o krediti koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne obveze u ugovorima o potrošačkom kreditiranju – ugovorima o kreditima, na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora nije kao trgovac potrošače u cijelosti informirao o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, čime je tuženik postupio suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača, kako je to konačno i utvrđeno u kolektivnom sporu. Stoga tuženik, kao trgovac, koji je kriv za sklapanje ništetnih odredba ugovora, konkretno odredbe o valutnoj klauzuli nema pravo od tužitelja kao potrošača, zahtijevati bilo kakvu naknadu koju je pretrpio zbog djelomične ništetnosti ugovora obzirom da takvo pravo, a sve u smislu odredbe čl. 323. st. 2. ZOO-a, pripada samo onoj ugovornoj strani koja nije odgovorna za sklapanje ništetnog ugovora. Slijedom navedenog tuženik nema pravo na umanjene niti na isplatu tražbine s osnove tzv. negativne razlike.

41. Odluka o trošku temelji se na odredbi članka 154. stavak 5. ZPP-a, s obzirom da je tužitelj u cijelosti uspio s glavnicom tužbenog zahtjeva, a s obzirom na iznos kamate s kojim je odbijen nisu nastali nikakvi posebni troškovi, pa je tužitelju priznat zatraženi trošak sastava tužbe, za podneske od 8. siječnja 2024., 24. srpnja 2025., 28. listopada 2025., 27. travnja 2026., za zastupanje na ročištima od 22. svibnja 2025., 27. svibnja 2026., za svaku radnju naknada u iznosu od 200,00 € ili 100 bodova, za sastav podneska od 24. veljače 2025. i 24. srpnja 2025. za svaku radnju naknada u iznosu od 50,00 € ili 25 bodova sukladno Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika, sve uvećano za 25 % PDV-a, u iznosu od 375,00 €. Tužitelju je također priznat trošak financijskog vještačenja u iznosu od 600,00 € ili sveukupno 2.475,00 €, a koji trošak mu je dužan naknaditi tuženik.

42. Na dosuđeni trošak tužitelju su dosuđene zakonske zatezne kamate sukladno članku 29. stavak. 1. i 2. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj: 35/05., 41/08., 125/11., 78/15., 29/18., 126/21. i 114/22.) u vezi s člankom 151. stavak 3. ZPP-a, tekuće od presuđenja do isplate.

43. Slijedom iznijetog odlučeno je kao u izreci ove presude pod I. do X..

U Krapini 18. lipnja 2026.

Sutkinja
Jasmina Božić

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude može se izjaviti žalba u roku od 15 dana putem ovog suda nadležnom županijskom sudu, pisano u tri primjerka. Ukoliko je stranka uredno obaviještena o ročištu za objavu i uručenje presude, rok za žalbu teče od dana objave, a ukoliko stranka nije uredno obaviještena o ročištu za objavu i uručenje, rok za žalbu teče od dana dostave.

Dostaviti:

1. Odvjetnica Mirjana Helebrant, Zagreb
2. Odvjetnik Kruno Knežević, Zagreb

Broj zapisa: **9-30889-92b8e**

Kontrolni broj: **02375-7f619-4bf2c**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>



unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Zlataru** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.